

Arrest

nr. 72 624 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. over de rechtspleging

Waar verwerende partij de niet ontvankelijkheid van de vordering opwerpt omdat verzoekende partij in het verzoekschrift geen melding heeft gemaakt van een woonplaatskeuze in België, nu de woonplaatskeuze die wordt vermeld verwijst naar een zekere heer K. en niet naar verzoekende partij, bemerkt de Raad dat dit duidelijk een materiële fout betreft. De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij, nadat zij per beschikking van 16 november 2011 werd opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 12 december 2011, effectief vertegenwoordigd werd op deze terechtzitting. Aldus kan worden vastgesteld dat de gekozen woonplaats wel degelijk het in het verzoekschrift opgegeven adres betreft. De exceptie van niet ontvankelijkheid kan niet worden aanvaard.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 23 mei 1968 in de Ingoesjetische stad Malgobek, waar u ook geregistreerd was. Op 6 juli 2005 huwde u officieel met N. B. (...) (O.V. 6.532.608).

Uit uw verklaringen blijkt dat u Ingoesjetië hebt verlaten omwille van de problemen van uw man, al heeft u geen idee welke problemen dit waren. Eind oktober 2009 vertelde uw man u plots dat jullie in gevaar waren en zo snel mogelijk moesten vertrekken. Hij gaf echter geen details, maar regelde jullie internationale paspoorten, die jullie op 9 november 2009 ontvingen.

U verliet Ingoesjetië uiteindelijk op 12 november 2009. Vanuit Malgobek ging u samen met uw gezin met een wagen naar Min Vody (in Rusland). Daar namen jullie de trein richting Brest, waar jullie overstapten op een trein naar Tiraspol (in Polen). Jullie bereikten Tiraspol op 15 november 2009 en verbleven vervolgens in een Pools opvangcentrum alvorens jullie op 21 november 2009 met een wagen naar België vertrokken. U bereikte België in de ochtend van 23 november 2009. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Na uw aankomst in België begon uw man zich agressief ten opzichte van u te gedragen. Hij riep vaak tegen u en heeft u ook meermaals geslagen. Op 23 augustus 2011 vertrok hij uiteindelijk definitief, maar hij wilde u niet vertellen waar hij naartoe ging. Door navraag bij de sociale dienst kwam u te weten dat hij mogelijk naar Ingoesjetië is teruggekeerd, maar zelf heeft u sindsdien geen enkel contact meer met hem gehad.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat uw man in Ingoesjetië problemen kende, al weigerde hij u te vertellen wat er precies aan de hand was. Daarnaast haalde u aan dat u niet naar uw thuisland kunt terugkeren uit vrees voor uw man, die zich na jullie aankomst in België erg agressief ten opzichte van u begon te gedragen.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo dient te worden vastgesteld dat u geen enkele informatie kon verschaffen over de problemen die uw man in Ingoesjetië gekend zou hebben, niettemin deze problemen aan de basis van uw vertrek lagen (CGVS, p. 8 en 9). Zo had u geen idee met wie uw man er problemen had of om welke problemen het precies ging (CGVS, p. 8). U wist voorts niet waarom jullie er precies gevaar liepen (CGVS, p. 8) en kon evenmin zeggen waarom uw man in de weken voorafgaand aan uw vertrek uit Ingoesjetië nog zelden thuis verbleef (CGVS, p. 8). U zei daarnaast dat er in de weken en maanden voorafgaand aan uw vertrek niemand bij u was langs geweest die informeerde naar uw man en er in diezelfde periode ook geen onbekenden bij u langskwamen (CGVS, p. 9). Het enige dat u het Commissariaat-generaal kon meedelen was dat uw man zich de weken voor jullie vertrek erg zenuwachtig gedroeg (CGVS, p. 8). U haalde wel aan dat u meermaals geprobeerd had te achterhalen wat er precies aan de hand was, maar uw man weigerde u van zijn problemen op de hoogte te brengen (CGVS, p. 8, 9 en 11). Dit neemt echter niet weg dat de door u aangereikte elementen onvoldoende zijn om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen.

Daarnaast gaf u aan dat u bij terugkeer naar uw thuisland ook een vrees koestert ten aanzien van uw man (CGVS, p. 9), die op 23 augustus 2011 zonder enige uitleg vertrok en u met uw kinderen achterliet (CGVS, p.4). Na jullie aankomst in België begon hij zich tegenover u immers helemaal anders te gedragen. Hij riep tegen u, sloeg u meermaals en viel u zelfs aan met een mes (CGVS, p. 9). U kon echter niet aannemelijk maken dat hij u en uw kinderen bij terugkeer naar Ingoesjetië ook

zou lastigvallen. Zo moet vastgesteld worden dat uw man u en uw kinderen op 23 augustus 2011 verliet zonder u enige uitleg te willen verschaffen over de reden waarom of de plaats naar waar hij vertrok en hij sindsdien geen contact meer met u heeft opgenomen (CGVS, p. 4). U stelde ook dat uw man geen interesse toont in jullie kinderen en kon niet afdoende argumenteren waarom hij u en uw gezin in de toekomst bijgevolg nog zou lastigvallen (CGVS, p. 11). U kon tot slot evenmin een gegronde reden geven waarom u niet van hem zou kunnen scheiden. Het feit dat hij een verschrikkelijk karakter heeft, is immers niet afdoende (CGVS, p. 11). Bijgevolg kan ook in dit verband in uw hoofde niet worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, huwelijksakte, militair boekje en diploma, de geboorteaktes van uw kinderen en twee Belgische medische attesten) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort en huwelijksakte alsook de geboorteaktes van uw kinderen bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw diploma en militair boekje bevatten enkel informatie aangaande respectievelijk uw opleiding en militaire loopbaan, maar hebben evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de door u vermelde problemen. Uit de twee medische attesten ten slotte blijkt dat u last heeft van anxio-depressiviteit en u hiervoor in België behandeld wordt. Het attest van dr. Baschton d.d. 23 juni 2011 vermeldt tevens dat een behandeling in uw thuisland onmogelijk is net als een uitreis uit dit land. Noch uit deze attesten noch uit uw asielrelaas blijkt echter dat uw medische en psychische toestand verband houdt met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat in het kader van de asielaanvraag van uw man, N. B. (...) (O.V. 6.532.608), werd besloten tot afstand van asielaanvraag aangezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat hij met behulp van de Internationale Organisatie voor Migratie vrijwillig naar de Russische Federatie is teruggekeerd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetie, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetie niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Ondanks een toename van het aantal incidenten, vallen in de marge van deze gerichte acties of bij het beperkt aantal willekeurige aanvallen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetie actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetie aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 3 EVRM. Tevens roept verzoekende partij machtsoverschrijding in en acht zij het principe van “evenredigheid” en het principe “van goede administratie” geschonden. Tot slot is zij van mening dat verwerende partij een appreciatiefout heeft begaan.

3.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar verzoekende partij de schending opwerpt van het principe van “goede administratie”, ook gekend als het beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat het beginsel van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit “het principe van goede administratie” het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich beroept zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar het principe van goede administratie geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Daar verzoekende partij evenmin aanduidt op welke wijze de bestreden beslissing het principe van evenredigheid zou hebben geschonden of aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, dienen ook deze onderdelen van het middel als onontvankelijk te worden beschouwd.

3.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.5. Waar verzoekende partij meent dat verwerende partij haar verwijt geen bewijs bij te brengen om haar verhaal te staven en zij vervolgens tracht te vergoelijken waarom verzoekende partij niet over bewijsdocumenten beschikt, merkt de Raad op dat de door verzoekende partij aangebrachte argumentatie niet concreet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij oordeelde immers dat verzoekende partij geen enkele informatie kon verschaffen over de problemen van haar man, die hen ertoe genoodzaakt hebben hun land te verlaten. Zo weet verzoekende partij niet met wie haar man in Ingoesjetië problemen had en om welke problemen het ging. Voorts wist zij niet eens waarom zij precies gevaar liepen in Ingoesjetië. Evenmin wist verzoekende partij te zeggen waarom haar echtgenoot in de weken voorafgaand aan hun vertrek nog zelden thuis bleef. Zij verklaarde tevens dat er voorafgaand aan hun vertrek niemand bij hen was langs geweest die informeerde naar haar echtgenoot. De Raad ziet niet in hoe haar argument dat zij geen bewijsstukken kan voorleggen voor de problemen die haar man heeft ondervonden in Ingoesjetië omdat zij bij haar vertrek voor haar veiligheid vreesde en zij er in dergelijke geestestoestand niet aan dacht om stukken te verzamelen, dienstig kan zijn, nu verzoekende partij niet eens weet met wie haar echtgenoot problemen had, welke deze problemen waren en waarom zij in Ingoesjetië gevaar lopen. Verwerende partij oordeelt dat louter op basis van deze totale onwetendheid kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade omwille van deze problemen. De argumentatie ter verschoning van het niet aanwezig zijn van enig materieel bewijs doet hier derhalve niet ter zake.

3.2.6.1. Verzoekende partij geeft toe niet te weten waarom zij met haar echtgenoot haar land heeft moeten verlaten. Zij wist echter wel dat het probleem heel erg moest zijn, gelet op het feit dat zij tamelijk snel diende te vluchten. Verzoekende partij werpt op dat men haar onwetendheid dient te plaatsen in de context van het land waarvan zij afkomstig is. Zij legt uit dat zij een Tsjetsjeense mohammedaanse vrouw is, die geen recht heeft om haar opinie te doen gelden over mannenzaken. In het licht van deze culturele context, is het volgens verzoekende partij aannemelijk dat haar echtgenoot zijn problemen niet met haar besprak.

Verzoekende partij stelt verder dat, hoewel zij in de onwetendheid verkeerde over de precieze problemen die haar man in Ingoesjetië had ondervonden, het zenuwachtige, agressieve en wraakzuchtige gedrag van haar man, dat hij voordien niet vertoonde, erop wijst dat hij een trauma heeft opgelopen ten gevolge van deze problemen, waarvan hij niet in staat is te spreken.

Tenslotte voert verzoekende partij aan dat zij ook nog twee medische attesten heeft neergelegd ter staving van haar asielaanvraag, in dewelke wordt vastgesteld dat zij aan een “*depressief angst syndroom*” lijdt dat een begin van bewijs kan uitmaken voor de stress die zij ondervindt.

3.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen. Van een vrouw die omwille van de problemen die verband houden met haar echtgenoot haar land ontvlucht, kan aldus redelijkerwijze worden verwacht dat zij duidelijke verklaringen kan afleggen en dat zij met kennis van zaken de feiten die zich zouden hebben voorgedaan kan vertellen. De Raad oordeelt dat tot op zekere hoogte kan worden aangenomen dat verzoekende partij als Tsjetsjeense vrouw in Ingoesjetië afzijdig werd gehouden van de problemen die haar echtgenoot ondervond. Deze ongelijkheid verklaart volgens de Raad evenwel niet waarom echtgenoten die op basis van hetzelfde asielrelaas de zeer ingrijpende beslissing nemen hun land van herkomst te verlaten en die bovendien tijdens hun asielprocedure op de hoogte werden gesteld van het belang van de geloofwaardigheid van hun relaas, hierover totaal geen communicatie zouden voeren, daar het al dan niet geloofwaardig bevinden van het asielrelaas een immense impact heeft op het verkrijgen van een verblijfsrecht in het onthaalland.

Bijkomend merkt de Raad op dat de verklaring van verzoekende partij dat er geen onbekenden bij haar thuis zijn langs geweest in de weken/maanden voor hun vertrek (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS 13 september 2009, p. 9) geenszins strookt met wat haar echtgenoot verklaard heeft in de vragenlijst ter voorbereiding van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal: *“Op een dag eind oktober 2009 kwam mijn neef A. naar ons thuis en vroeg mij om iemand gedurende 2 à 3 dagen in mijn huis te nemen. Die man An., die ik niet kende, kwam uit Tsjetsjenië en A. vertelde mij dat hij niet kon terugkeren omwille van problemen. Die man bleef bij mij thuis. Twee dagen later kwam A. hem terughalen.”* (administratief dossier, stuk 19 a: vragenlijst CGVS, vraag 5). De verklaring van de echtgenoot van verzoekende partij dat hij bij hen thuis onderdak heeft geboden aan een Tsjetsjeen, waarna hij in de problemen kwam met de politie, is flagrant tegenstrijdig aan de verklaring van verzoekende partij dat er voor haar vertrek geen onbekenden naar haar huis zijn gekomen. De bewering van verzoekende partij dat zij absoluut niet weet welke problemen haar man kende in Ingoesjetië omdat zij als vrouw niet op de hoogte zou worden gehouden van mannenzaken, overtuigt in geen geval.

Hoe dan ook, de Raad stelt vast dat de echtgenoot van verzoekende partij afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag aangezien hij op 27 mei 2011 met behulp van de IOM vrijwillig is teruggekeerd naar de Russische Federatie (administratief dossier, stuk 4). Vermits deze laatste vrijwillig is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, kan de Raad ervan uitgaan dat hij geen vrees voor vervolging (meer) koestert/geen reëel risico op ernstige schade (meer) loopt. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de haastige vlucht uit hun thuisland en het agressieve gedrag van haar echtgenoot, die haar doen vermoeden dat haar man wel degelijk ernstige problemen zou hebben gehad in Ingoesjetië, nu hij het kennelijk veilig genoeg achtte om terug te keren.

De Raad ziet tenslotte niet in hoe de twee door verzoekende partij bijgebrachte medische attesten, die reeds in de bestreden beslissing werden besproken, en waaruit blijkt dat zij last heeft van anxio-depressiviteit, een gegeven dat niet betwist wordt door verwerende partij, een onrechtstreeks begin van bewijs zouden kunnen opleveren voor het feit dat zij in haar land van herkomst gevaar loopt omwille van de problemen die haar man zou hebben ondervonden. Deze medische attesten maken als oorzaak van haar psychische problemen gewag van traumatische gebeurtenissen in haar land van herkomst, zonder deze bij naam te noemen en van de migratie en de daaraan gekoppelde verbreking van de familiale banden.

3.2.7.1. Verzoekende partij hekelt het gebrek aan onderzoek door verwerende partij. Uit de verklaringen van haar echtgenoot had verwerende partij immers duidelijk kunnen afleiden dat hij het risico liep om door de politie te worden aangehouden en *“verhoord”* omwille van het feit dat hij een rebel had geholpen. Indien verwerende partij de verklaringen van haar echtgenoot welbewust had gebruikt, zou zij hebben ingezien dat verzoekende partij, hoewel zij totaal onwetend is over de feiten zelf, data opgeeft die overeenstemmen met diegene die haar echtgenoot heeft opgegeven, zo argumenteert verzoekende partij. Verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal haar tenminste had moeten verhoren om te weten of ze de feiten die haar echtgenoot heeft aangegeven kon bevestigen. Zo had men haar kunnen vragen of zij het bestaan afwist van een zekere A. die bij haar was geweest en of zij onderdak had gegeven aan een bepaalde heer An.

3.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij er nogmaals op dat de bewijslast op haarzelf rust en dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk dient aan te brengen en dat zij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Het is derhalve niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in het asielrelaas van verzoekende partij op te vullen. Zodoende kan de stelling van verzoekende partij dat de commissaris-generaal haar had moeten verhoren om haar te confronteren met de informatie die werd aangehaald door haar echtgenoot, teneinde vast te stellen of zij deze feiten kon bevestigen, niet dienstig.

De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij tijdens haar verhoor wel degelijk vragen kreeg voorgeschoteld die verband hielden met hetgeen door haar echtgenoot werd verklaard: *“zijn er in de weken, maanden voor uw vertrek ooit mensen bij jullie langs geweest die naar uw man informeerden?...ooit onbekenden bij u langs geweest in de weken/maanden voor uw vertrek?”* (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 13 september 2011, p. 9). Zoals reeds uiteengezet in punt 2.2.6.2. wist verzoekende partij van geen enkel bezoek af, terwijl haar echtgenoot het tegendeel verklaarde. Bijgevolg dient uit de antwoorden op deze vragen te worden geconcludeerd dat er bijkomend een flagrante tegenstrijdigheid moet worden vastgesteld.

3.2.8.1. Verzoekende partij is van mening dat het feit dat haar echtgenoot vrijwillig is teruggekeerd naar de Russische Federatie, niet betekent dat zij in haar land van herkomst geen gevaar meer zou lopen. Zij

ziet niet in hoe een persoonlijke keuze van haar echtgenoot om terug te keren van invloed kon zijn op haar weigeringsbeslissing.

3.2.8.2. De Raad herhaalt dat uit de vaststelling dat haar man er vrijwillig voor opteerde om terug te keren naar hun land van herkomst noodzakelijkerwijze moet worden afgeleid dat deze kennelijk geen vrees voor vervolging (meer) koestert en dat hij geen reëel risico op ernstige schade (meer) vreest te lopen. Aangezien verzoekende partij verklaart haar land te zijn ontvlucht omwille van de problemen van haar echtgenoot en zij zich tijdens het gehoor grotendeels beroept op het, voor haar echter onbekende, asielrelaas van haar echtgenoot, kan verzoekende partij bezwaarlijk volhouden dat het gedrag van haar echtgenoot, dat volledig afbreuk doet aan zijn voorgehouden vrees, geen invloed zou hebben op de weigeringsbeslissing die verwerende partij ten aanzien van haar heeft genomen.

De Raad merkt vervolgens op dat verwerende partij omtrent de tweede door verzoekende partij opgegeven reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, met name dat zij een vrees koestert ten aanzien van haar echtgenoot, opmerkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat haar echtgenoot haar en haar kinderen bij terugkeer naar Ingoesjetië nog zou lastigvallen, aangezien deze geen contact meer met hen opneemt, hij geen enkele interesse toont in hun kinderen en verzoekende partij bovendien geen gegronde reden kon geven waarom zij niet van hem zou kunnen scheiden. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift nalaat om aangaande motieven op concrete wijze te weerleggen, waardoor die door Raad worden gehandhaafd. De vaststelling dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij niet naar haar thuisland kan terugkeren omdat zij een vrees koestert ten opzichte van haar man, heeft mede bijgedragen tot de beslissing dat haar noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend.

3.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

Waar verzoekende partij nog beweert dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt verder dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.*

Ondanks een toename van het aantal incidenten, vallen in de marge van deze gerichte acties of bij het beperkt aantal willekeurige aanvallen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van

een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste appreciatiefout kan worden ontwaard.

3.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT